

บทที่ ๓

การเผยแพร่ข่ายอิทธิพลของอารยธรรมอินเดียในเอเชียอาคเนย์

หลักฐานของอินเดียที่กล่าวถึงบริเวณเอเชียอาคเนย์

Further India หลักฐานของอินเดียที่กล่าวถึงบริเวณเอเชียอาคเนย์ หรือเรียกว่าบริเวณ
นั้นได้ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ต่าง ๆ ตลอดจนวรรณคดีอินเดียที่สำคัญ ๆ
ดังต่อไปนี้

มหาภารัตมานาจัลย์ (Ramayana) เป็นวรรณคดีอินเดียที่เก่าที่สุดประมาณ 4,000
ปีก่อนคริสตกาล ปรากรูปนามัญญ์แต่ง คือ วาลมีกิ (Valmiki) ให้กล่าวถึง
ชาวนาทวีป (Yavadvipa) ว่าเป็นเกาะแห่งทองและเงิน นอกจากนี้ มหาภารัต
มานาจัลย์ยังปรากรูปชื่อสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งเป็นคินแคนหอยู่ในบริเวณเอเชียอาคเนย์ เช่น
สุวรรณวีป (Suvarnadvipa) ซึ่งมีความหมายว่า เกาะทองคำ หรือคำสุนทร
ทองคำ และสุวรรณภูมิ (Suvarnabhumi) ซึ่งมีความหมายว่า คินแคนทองคำ

คัมภีร์อรรถศาสตร์ (Arthashastra) เป็นคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็น
ทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ ศาสนา ศิลปะศึกษา ฯ ปรากรูปนามัญญ์แต่ง คือ
เภาติลย์ (Kautilya) ซึ่งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาพระเจ้าจันทรบุปติ (Chandragupta)
อยู่ในราชบัลลังก์พัฒราษฎร์ 4 คันพัฒราษฎร์ 3 คันคริสตกาล คัมภีร์อรรถศาสตร์ได้
กล่าวถึงการอพยพของชาวอินเดียยังบริเวณที่ปรากรูปนามาไว้เอเชียอาคเนย์ใน
ระยะแรก ๆ ก่อนคริสตกาล และให้เห็นว่า การติดต่อระหว่างบริเวณเอเชียอาคเนย์กับ
ประเทศอินเดียนั้น มีอนหลังไปอีกทางหนึ่งคือกีดีงสมัยราชวงศ์โมริย์ (Maurya)

ชาติกา (Jatakas) เป็นหนังสือที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดของพระพุทธเจ้าและเรื่อง
เล่าพื้นบ้านสมัยอินเดียโบราณ ให้กล่าวถึงเรื่องราวเกี่ยวกับการเดินเรื่อมาลงบริเวณ
ที่เรียกว่า สุวรรณภูมิ (Suvarnabhumi)

คัมภีร์ปูราณะ (Purana) เป็นคัมภีร์ทางศาสนารวมทั้งนิยายและคำสอน
ศาสนาไว้ด้วยกัน ให้กล่าวถึงบริเวณมาลายาลาภี (Malayadvipa) และนาทวีป
(Yavadvipa) เช่นกัน

นิตเทศ (Niddesa) เป็นหนังสือภาษาบาลีเกี่ยวกับพุทธศาสนากล่าวถึง

เมืองทั่ว ๆ ในตอนทศวรรษที่ 30 ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นเมืองที่อยู่ในบริเวณเอเชียอาคเนย์

นอกจากนี้ เรื่องราวทางสุวรรณภูมิยังปรากฏอยู่ในศิลปะการพิพากษาของพระเจ้าอิศกมหาราช ซึ่งมีข้อความ darüber หลังจากพระเจ้าอิศกมหาราชโปรดให้มีการทำสังคายนาพระไครปภูมิครั้งที่ 3 และได้โปรดให้ พุทธสมเด็จ เดินทางกลับมาเผยแพร่พระพุทธศาสนาถึงคินดีนทั่ว ๆ พระโซณ (Sona) และพระอุตตara (Uttara) ให้เดินทางมาเผยแพร่พระพุทธศาสนาในบริเวณที่เรียกว่า สุวรรณภูมิ (Suvarnabhumi)

การเผยแพร่ข่ายของอารยธรรมอินเดียมาสู่เอเชียอาคเนย์โดยวิธีทางทะเล

การเผยแพร่ข่ายของอารยธรรมอินเดียนนี้ ได้มีนักประพันธ์ลายท่านให้ชื่อสังเกตไว้ค้าง ๆ กัน ซึ่งจะได้กล่าวถึงความคิดเห็นของแต่ละท่านไว้ในเบรีญเทียนกัน เพื่อถ้วนว่า ความคิดเห็นของท่านอยู่ในมีเหตุผลที่น่าเชื่อถือมากที่สุด

ในศตวรรษที่ 19 นักประชาร์ชาร์โธน์ได้ศึกษาเรื่องราวของเอเชียโบราณอย่างจริงจัง ตลอดจนศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของวัฒนธรรมสันสกฤตต่อศาสนา ศิลปะ และสถาปัตยกรรมในบริเวณนี้ และพิจารณาถึงเหตุผลที่ทำให้อารยธรรมอินเดียเผยแพร่ข่ายมาทางทะเลวันออก

ในปี ค.ศ. 1926 ได้มีการก่อตั้งสมาคม Greater India Society เพื่อศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการเคลื่อนย้ายของชาวอินเดียยังบริเวณเอเชียอาคเนย์ ซึ่งสมาคมนี้บางคนว่าเป็น อาณาจักรของอินเดียโบราณ (ancient Indian colonies) R.C. Majumdar ได้ศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอาณาจักรจัมป้าและอาณาจักรชวา โดยอ้างถึงศิลปะ สถาปัตยกรรมของชาวชวาและกัมพูชา ซึ่งเชากล่าวว่าได้รับอิทธิพลจากศิลปะอินเดีย โดยได้รับความอุปถัมภ์ค้ำชูจากญี่ปุ่นกรอง ของอาณาจักรเหล่านี้ ซึ่งเป็นชาวอินเดีย สมาคมนี้ ได้มีการกระตุ้นให้คนตัวในการที่จะศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับเอเชียอาคเนย์ในระยะแรก แต่ก็ไม่สามารถจะให้ความกระจ้างซักได้มากนัก เรื่องเล่าต่อ ๆ กันมาเกี่ยวกับเอเชียอาคเนย์ซึ่งไม่สามารถจัดว่าเป็นประวัติศาสตร์ใด ก็ยังคงแห่งลายอัญ Phanindra Nath Bose ได้กล่าวว่า ประเทศไทยก็เป็นอาณาจักรของอินเดีย¹ เช่นเดียวกับหนังสือวิจารณ์ "ขอบเขตและความ

1. Hall, A History of South-East Asia, 1968, p. 16

ชั่งให้ถูกของประเทศอินเดีย" และที่พิมพ์ออกนอกประเทศอินเดียอย่างกว้างขวาง

Dr. P. C. Bagchi ได้เขียนหนังสือชื่อว่า "The history of the Indian colonization of Indochina and the Malay Peninsula forms a glorious chapter to the history of India." ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอินเดียกับอาณาจักรในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

เกี่ยวกับประวัติศาสตร์อินเดีย มีถ้อยคำยาวอธิบายเกี่ยวกับการอพยพเกลื่อนรากของชาวอินเดีย โดยกล่าวถึงสาเหตุ 2 ประการ ที่อาจจะเป็นสาเหตุทั้งสองนี้ ได้แก่ การเดินทางออกนอกประเทศอินเดียโดยทางทะเลเพื่อไปปั้งแคนใหม่

สาเหตุประการแรก คือ สาเหตุจากการบุก抢ของเลือดหัวน้ำ กัลิงกา (Kalinga) ในสมัยพระเจ้าอิศกมหาราช (ศตวรรษที่ 3 B.C.) ที่ทำให้เกิดการอพยพเกลื่อนรากของชาวอินเดีย แต่ไม่มีเหตุการณ์ใดที่แสดงให้เห็นว่า ได้มีการเผยแพร่องค์ผลการยทธิรรมย์อินเดียในบริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระยะนั้น จนกระทั่งหลักฐานศตวรรษที่ 5 ค.ศ.

สาเหตุประการที่สอง คือ การรุกรานของชนชาติ ชีเดียน (Scythian) หรือ พวก เช ชี (Yeu-h-chi) ในคริสตศตวรรษที่ 1 ซึ่งในระยะแรกพวกนี้ บุกครองบริเวณ Bactria อยู่ในระยะ 100 B.C. ต่อมาจึงได้ขยายลงมาทางทิศตะวันตก ไปยังราชวงศ์กุษาณะ (Kushana) ใน ค.ศ. 50 ได้มีการตั้งกรุงศรีภูมิที่ Kabul ได้มาครอบครองบริเวณปัจจุบันและขยายไปถึง คุஜราท (Gujerat) และบริเวณที่ร้านค้าคุ้มแห่งน้ำคงคา ผู้นำของพวกกุษาณะต่อมาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ทรงพระนามว่า พระเจ้ากันนิกะ (Kanishka) ใน ค.ศ. 78 มีเมืองหลวงอยู่ที่ Peshawar บุกครองทางตอนเหนือของอินเดียเป็นส่วนใหญ่ สันนิษฐานว่า ชัยชนะของพระเจ้ากันนิกะ ทำให้เกิดการอพยพของชาวอินเดียไปยังคันดานและอินเดีย

Professor G. Coedès ได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อ Les Etats Hindouisés แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การแพร่ขยายของชาวอินเดียเป็นผลจากการค้ากับบริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ Coedès ไม่เห็นค่ายกับ

ทฤษฎีที่กล่าวอ้างการอพยพของชาวลินเดียคั่งค้ารวมมาแล้ว แต่พิจารณาอ้างการค้าของชาวลินเดียและภารตังค์นิรุตตานของพ่อค้าในบริเวณเมืองท่าในเอเชียอาคเนย์ โดยกล่าวว่า ผู้ที่นับถือการพิธีกรรมอินเดียเข้ามาเผยแพร่ ได้แก่ พระ พวกที่มีความรู้ (literati) และกล่าวดึงสาเหตุที่ทำให้เกิดการติดต่อระหว่างเมืองเชอร์เรนกับประเทศอินเดีย เช่นเดียวกัน

- การพัฒนาอาณาจักรของราชวงศ์โมริยะ (Maurya) และ กุชาดะ

(Kushana)

- การพัฒนาอาณาจักร Seleucid และจักรวรรดิโรมัน การพัฒนาอาณาจักรตั้งกล่าวว่านี้ทำให้การค้าระหว่างซิกไกโลกตะวันตกและซิกไกโลกตะวันออกเจริญขึ้น หันนี้ เพราะความต้องการสินค้าจากซิกไกโลกตะวันออก

Coedès ได้กล่าวอ้างการที่อินเดียต้องสูญเสียการแสวงหาทองคำ เนื่องจากการอพยพของพวกเรื่องอน ซึ่งคัดเลือกทางที่เคยใช้เป็นเส้นทางลำเลียงทองจากไชนาเรื่อยฝั่งบริเวณ Bactria ดังนั้น ในคริสตศตวรรษที่ 1 อินเดียต้องแสวงหาทองคำจากจักรวรรดิโรมัน จนในที่สุดจักรวรรดิ Vespasian (69-79) แห่งจักรวรรดิโรมัน ต้องส่งห้ามหอบออกนอกจักรวรรดิ ซึ่งทำให้อินเดียต้องแสวงหาแหล่งทองคำใหม่ในบริเวณที่เชื่อว่าจะต้องมีทองคำ เช่น บริเวณ Golden Khersonese ที่มีชื่อตามภาษาสันสกฤตว่า สุวรรณภูมิ หรือ สุวรรณภูมิ ซึ่งเป็นบริเวณที่อยู่ในเอเชียอาคเนย์

หลังจากที่การพิธีกรรมอินเดียแผ่ขยายเข้ามาแล้ว Coedès ได้แบ่งการรับการพิธีกรรมอินเดียของบริเวณเอเชียอาคเนย์ออกเป็น 4 ประการคือ กัน คือ

- การรับชนบทริมแม่น้ำในราชสำนักแบบลัทธิอินดู และ พุทธศาสนา

- รับการใช้ภาษาสันสกฤต โดยพวกที่มีความรู้ซึ่งอินเดียเป็นถูน้ำภาษาสันสกฤตเช่นما

- รับวรรณคดีต่าง ๆ หัวรวมภาษาบาลี, มหาภารตะ (Mahabharata)

กันกีร์ปุราณะ ซึ่งกล่าวอ้างประเพณีของราชสำนักและระบบทุนการปฏิบัติของราชวงศ์

- คํานกญาณายรัตนหลักกญาณายแบบพระธรรมศาสตร์ (Dharmastra),
มานวัตธรรมศาสตร์ (Manava-Dharmastra)   **หรือกฎหมายพระมนู** (Laws,
of Manu)

Coedès   ในความเห็นว่า อารยธรรมอินเดียส่วนใหญ่จะมีอิทธิพลต่อราช
สันักและผู้ปกครองไม่ใช่ประชาชน¹ แม้เมืองกรองราชสันักต้องการจะเลียนแบบ
ราชสันักของอินเดีย จึงนำพระมหาพิชัยในราชสันัก ทำให้กษัตริย์มีฐานะเป็นเทว
ราช (God-King) ซึ่งเป็นแนวความคิดแบบอินเดียสมัยโบราณ ซึ่งเชื่อว่ากษัตริย์
เปรียบเสมือนภาคหนึ่งของพระศิวะ ที่จะถืองูชากวายลิงค์ (linga) แทนพระองค์

Coedès   กล่าวอีกว่า อิทธิพลของพระพุทธศาสนาเข้ามายก่อนอิทธิพราหมณ์
โดยการพบพระพุทธรูปแบบอมราวดี ซึ่งแสดงให้เห็นอิทธิพลของพระพุทธศาสนา เมื่อ
อมราวดีเป็นแหล่งประคิมารกรรมทางพระพุทธศาสนาซึ่งเจริญรุ่งเรืองมากในระยะ ศ.ศ.

150-250

นักประชุมอ็อกหานเน็ง คือ Van Leur กล่าวว่า พวกพ่อค้าอินเดียไม่ใช่
ผู้นำอารยธรรมเข้ามา เพราะพ่อค้าเป็นพวกที่อยู่ในระดับต่ำของสังคมอินเดีย และพวก
ถูกเรือที่มาภักดีค้าส่วนใหญ่เป็นอัตติกันนิโกร และพวกทาส ซึ่งพวกนี้คงจะไม่สามารถ
จะถ่ายทอดอารยธรรม การถ่ายทอดอารยธรรมจริง ๆ จะคงเป็นหน้าที่ของพวกพราหมณ์
และเป็นผู้นำอารยธรรมเข้ามายกอิทธิพลในราชสันักโดยอาศัยการค้า ซึ่งพวกชนชั้นสูง
หน้าที่ค้าขายกับชาวต่างชาติอยู่แล้ว อารยธรรมที่พราหมณ์นำเข้ามาในเอเชียอาคเนย์
เริ่มตั้งแต่ศตวรรษแรก และบริเวณโคลาเบร์ก็ได้ทำการติดต่อกันขายกับอินเดีย
ตอนใต้ อาจจะมีผู้ปกครองบริเวณโคลาเบร์เชี่ยวชาญในการอพยพของชาวคินเดียอยู่
ที่นี่ ซึ่งเป็นทฤษฎีของนักประชุมชาวยุโรป Dutch คือ

Professor F. D. K. Bosch   ไก่กล่าวอีงเรืองราชของ Hinduized
States   ในเอเชียอาคเนย์ไว้ว่า มีทฤษฎีเกี่ยวกับการอพยพของชาวคินเดียอยู่²
ทฤษฎี ซึ่งเป็นทฤษฎีของนักประชุมชาวยุโรป Dutch คือ

1. Op.cit., p. 18

- ksatriya - hypothesis

- vaisya - hypothesis

ทฤษฎีแรกนี้คือสันนิษฐาน คือ Professor C. C. Berg กล่าวว่า อารยธรรมอินเดียกันว่าเมื่อแพร่โภคนักรบชาวอินเดีย (Indian warrior immigrants) การอพยพนั้นทำให้เกิดมีการปะปนกับชาวพื้นเมืองกันนักรบที่อพยพมา

ทฤษฎีที่สอง Professor N. J. Krom ได้สันนิษฐานโดยกล่าวว่า การเผยแพร่การอพยพของอินเดียเป็นไปอย่างส่งบ้านดี เวิ่งจาก พ่อค้าชาวอินเดียตั้งหลักฐานคลอดจนแต่งงานกับชาวพื้นเมืองและเป็นผู้เผยแพร่อารยธรรมอินเดีย เขายกตัวอย่างว่า ชาวอินโดเนเซียยอมรับอารยธรรมอินถุระดับสูงโดยไม่สมัคร

สำหรับความคิดเห็นเหล่านี้ Bosch ได้ตัดค้านโดยเสนอเหตุผลดังต่อไปนี้¹

- หากจะเป็นการเผยแพร่อารยธรรมโดยนักรบแล้ว ผู้ที่มีชัยชนะจะต้องนำอาภาระของราษฎรที่แพ้ให้กลับบ้านไว้ หรือมีจัณณ์ ผู้ที่สืบทอดสายค่อมาก็คงเป็นผู้บันทึก

- จะเห็นได้ว่า ไม่มีการปะปนระหว่างพากราวิเดือนกับชาวเมืองในช่วง

หรือภาษาลี

- มีคำในภาษาอินโดเนเซียที่น่ามาจากอินเดีย ส่วนใหญ่เป็นคำในภาษาสันสกฤต ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ได้รับมาจากผู้ที่ในราชสำนัก ส่วนพากที่เข้ามาตั้งหลักแหล่งหลังนี้อาจจะใช้พากภาษาของพากราวิเดียน (Dravidian dialect) หรือภาษาพื้นเมืองของพากอารยัน (A vernacular of Aryan origin)

- ลักษณะโครงสร้างของสังคมอินโดเนเซียมีรูปแบบตามอย่างอินเดีย แต่ไม่ใช่ในทางปฏิบัติ ในขณะที่ทราบดึงการแบ่งฐานะของคนในสังคมแบบทิโนตุ แต่ก็ไม่ได้มีสิ่งที่แสดงให้มีการปฏิบัติอย่างแท้จริงเกี่ยวกับลักษณะพิเศษที่มีอยู่ในอินเดียในเรื่องวรรณะนี้

- ลักษณะศิลปะอินโดเนเซียและสถาปัตยกรรมในแบบนี้ ผู้สร้างขึ้นไม่ใช่ชาวอินเดีย ทั้งนี้เป็นเพียงว่า นักสถาปัตยกรรมชาวชาวยาโคร์จักความรู้ทางศิลปศาสตร์ (Silpasastras) ซึ่งเป็นศิลปะอินเดีย เกี่ยวกับศิลปะสถาปัตยกรรมและประดิษฐกรรม

1. Ibid, p. 19

- หากว่าพ่อค้าเป็นผู้เผยแพร่องค์การยธรรมอินเดียแล้ว ศูนย์กลางของอารยธรรมจะอยู่ในราชสำนักหรือศูนย์กลางศาสนาใน ๆ ตัวอย่างเช่น ในชวา อยู่ในที่ซึ่งไม่น่าจะเข้าไปถึงได้ ที่อ บวิเวษ Kedu และ Prambanan

- การค้าไม่เป็นสาเหตุของการเพียงที่จะทำให้เกิดการถ่ายทอดอารยธรรมระดับสูง จากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ชาวจีนในอินโดฯ เซียไม่ได้มีผลต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นเลย ที่สำคัญกว่าคือการมีนิชาติอินเดียเช่นกัน

Bosch สรุปว่า พวกที่อยู่ในราชสำนักจะเป็นผู้รับอารยธรรมใหม่ ๆ ผสมผสานไปกับวัฒนธรรมเบื้องต้นของอินโดฯ เซียและวัฒนธรรมอินดู อันได้แก่ ภาษาเซียน หลักกฎหมาย, วิหาร, ที่อยู่ของชาวต่างด้าว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาทั้งสิ้น Bosch กล่าวอีกว่า พระสงฆ์ที่เข้ามาในแลเซียอาคเนย์ไม่เหมือนการเข้ามาของพระราหู ซึ่งเป็นแบบพวกมิชชันนารี (Missionary) และได้เข้าไปมีบทบาทในราชสำนัก พระสงฆ์มีส่วนช่วยให้ชาวพื้นเมืองของเอเซียอาคเนย์เดินทางไปยังลินเดียเพื่อศึกษาพระพุทธศาสนา และ Bosch เชื่อว่า พระพุทธศาสนาเป็นที่นับถือกว้างขวางกว่าอินดู แต่ในคริสตศตวรรษที่ 4 และคริสตศตวรรษที่ 6 ศาสนาอินดูได้มีบทบาทมากขึ้น เหตุระเหตุว่า อินดูเป็นผู้ชั่นมาใหม่ในสมัยราชวงศ์คุปตะ คังในสมัยหลวงจีนฟานเทียนเดินทางจากจีนฯ ไปอินเดียเพื่อ ไกด์ตานชาดาและพบว่าศาสนาอินดูกำลังรุ่งเรืองในชวา อิทธิพลของอินดูจะอยู่ในฐานะที่เป็นผู้สอนอภิบาล พระศิริวัตติ์แก่กษัตริย์ Bosch ให้ขอสังเกตอีกว่า ชาวอินโดฯ เซียมีความสมัครใจที่จะรับอารยธรรมอินดูระดับสูง

Coedés ได้อธิบายอารยธรรมของกัมพูชาและชวาว่า มีลักษณะโครงสร้างที่ต่างกันกว่าธรรมชาติของอารยธรรมอินเดีย เนื่องจากลักษณะอารยธรรมของชาวพื้นเมืองนั้น ชาวเอเซียอาคเนย์รับเอาพระพุทธศาสนาและศาสนาอินดูเข้ามา แต่เปลี่ยนแปลงให้เข้ากับความต้องการของตน

อาจจะกล่าวสรุปได้ว่า สาเหตุที่สำคัญที่สุดที่เป็นแรงผลักดันที่ทำให้ชาวอินเดียเดินทางเข้ามายังบริเวณเอเซียอาคเนย์ก็เพราะสาเหตุทางด้านการค้าระหว่างอินเดีย กับบริเวณที่เรียกว่า Further India นั้น ไม่มีการติดต่อกันมากเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้วก่อนที่จะมีการบันทึกเช่นเดียวกับการค้าระหว่างอินเดียกับบริเวณเอเซียตะวันออก

กลางและบริเวณหัวเมดิเตอร์เรเนียนในราชอาณาจักร Dongson
 (ราช 300 B.C.) ของเอเชียภาคเหนือนั้น สินค้าบางอย่างของล้านชีกส่งไปขาย
 ยังเอเชียตะวันออก และสินค้าบางอย่างจากหัวเมดิเตอร์เรเนียนที่ได้ส่งไปขายที่อินเดีย
 โดยชนสินค้าผ่านบริเวณเอเชียภาคเหนือและจีน เช่น สินค้าหัวลูกปัด เครื่องแก้ว ไวน์
 การค้าพับลูกปัดแก้วในเอเชียภาคเหนือในราชอาณาจักร Dongson โดยการหุคพับลูกปัด
 เหล่านี้บริเวณน้ำยะไซร์ รวมทั้งหัวลูกปัดแบบโรมันระยะ 2 พศวรรษแรก (A.D.)
 ลูกปัดหินแบบอิทธิไทต์ (Hittite Stone bead) อายุประมาณ 700 ปีก่อนคริสต์กาล
 สันนิษฐานว่า ลูกปัดแก้วเหล่านี้คงจะทำขึ้นในอิตาลี เป็นแบบ Phoenician หรือ
 Cypriot type

นอกจากสิ่งเหล่านี้ ก็ยังหุคพับราษฎร์ที่แสดงให้เห็นการแพร่ขยายทาง
 อุตสาหกรรม คือ การหุคพับตะเกียงโรมันสัมฤทธิ์ในประเทศไทย บริเวณท่าบลังศึก
 (P'ong Tuk) อ่าເກອທ້າມະກາ ຈັງຫວັດກາຍຸນນີ້ ชິ່ງສາສතາຈາරຍ໌ ມ.ຈ. ສູກັຫຣົດີ
 ດີຖຸລ ທຮງອົບນາຍວ່າ "ຕ່ານລົ້ນ ກົງທຶນອູ້ນເສັ້ນທາງການຄ້າທ່ານຄ້າຫາວຸນເດືອນເຄຍເຕີນທາງ
 ຜ່ານໄປນາ ເທຣະໄກພົບໂປຣວັດຖຸ ພີ້ນີ້ເປັນຈຳນວນຫລາຍໜີ້ ສາສතາຈາරຍ໌ຊາຣລ໌ ປິກາຣັດ
 (Charles Picard) ນັກປະຫຍຸຜູ້ຝ່ຽວເສັກລ່າວ່າ ຕະເກີຍນີ້ຄົງຫລຸ້ນໜີ້ເນື່ອງ
 ອາລືກໜານເກຣີຢູ່ໃນປະເທດອີຝຶປົກ່ອນພູທອກຄວຽຣ່ 6 (ຄວິສົກຄວຽຣ່ 1) ໃນສັນຫຼືໜ້າ
 ໂຮມນເຂົ້າປັກຮອງປະເທດ ແລະຄົງເປັນຂອງທົ່ວ້ອກ້າຫາວຸນເດືອນເຄຍໄກນຳເບັ້ນມາໃນປະເທດໄທຢ່ ۱

แรงผลักดันทางค้านເກຣະຫຼຸກຈິປະກາຫຼັງ คือ "ການແສ່ງຫາແລ່ງຫອງຄໍາຂອງ
 ອິນເດືອນ ເນື່ອງຈາກອິນເດືອນຫຼຸກຕົກຫາດຈາກແຫ່ງຫອງຄໍາເນື່ອປະມາພົກ່ອນຄວິສົກຄາລ ຜົງກ່ອນໜ້າ
 ນີ້ອິນເດືອນໄດ້ຫອງຄໍານາຈາກໄຫ້ເຮືອເປັນສ່ວນໃຫຍ່ ໂດຍລ່າເລີຍຫອງຄໍາຕົວຍກອງກາງວານຜ່ານ
 ບຣິເວັນ Bactria ທ່ອມາປຣກງວ່າ ເຊື່ອຫາດທ່ອງແນບເອເຫືອກຄາມນີ້ການໂຍກຫ້າຍງົມ
 ລ່າເນາດອນປລາຍກຄວຽຣ່ 2 ກ່ອນຄວິສົກຄາລ ຮ່າງໃຫ້ເສັ້ນທາງທ່ານເຄຍເປັນທາງຜ່ານຂອງກອງ
 ກາງວານຫຼຸກຕົກຫາດ ອິນເດືອນຈິງຫຼຸກຕົກອອກຈາກແຫ່ງຫອງຄໍາທ່ານເຄຍໄກຮັບຄ້ວຍ ແຕ່ຄວາມຕ້ອງການ
 ຫອງຄໍາກີ່ຍັງຄົງມີອຸ່ນ

1. ສາສතາຈາරຍ໌ ມ່ອນເຈົ້າສູກັຫຣົດີ ດີຖຸລ, ຖະໜົນປະເທດໄທຢ່, 2514, ໜ້າ 5

ประธานาธิบดีสหคติราช อินเดียท้องที่ของคำจากอาณาจักรโรมัน บางที่
ที่เป็นเหรียญโรมัน ไค้มีการขุดพบเหรียญโรมันโบราณเหล่านี้เป็นจำนวนมากในอินเดีย
บางที่อินเดียท้องที่น้ำเหรียญมาหลอมเทือกปะโยชน์ เทหูน์เอง เหรียญโรมันจึงถูกส่ง
ออกนอกอาณาจักรโรมันมาก จนในที่สุด จักรพรรดิ Vespasian แห่งจักรพรรดิโรมัน
(69-79 A.D.) ท้องที่ส่งห้ามส่งทองคำออกนอกอาณาจักร ดังนั้นอินเดียจึงเป็นศูนย์
แสวงหาแหล่งทองคำใหม่ และเทหูน์ท่าให้ชาวอินเดียหันหัวออกมายังศินแคนใหม่ ซึ่งคง
จะเป็นแหล่งที่มีทองคำ ดังเช่นที่เรียกว่า สุวรรณภูมิ (Suvarnapumi) หรือ
สุวรรณวีป (Suvarnadvipa)

นอกจากนี้ ยังมีสาเหตุสนับสนุนที่ทำให้มีการเดินเรือทางทะเลออกไปยัง
ศินแคนไกล ๆ คือ ไค้มีการปรับปรุงเรือเดินทะเลให้มีขนาดใหญ่และมีน้ำหนักแข็งแรงขึ้น
ทั้งเรือของชาวอินเดียและชาวจีน เรือเดินทะเลที่ได้รับการปรับปรุงใหม่ มีขนาดใหญ่
บรรจุคนได้ถึง 600-700 คน ¹ เรือที่ค่อในระยะนี้สามารถเดินทางในทะเลสีลิกได้
สาเหตุสนับสนุนอีกประการหนึ่ง คือ ประธานาธิบดีสหคติราชที่ 1 นักสำรวจชาวกรีก ชื่อ
希波拉อส (Hippalus) ไคค้นพบประโยชน์ของมนตรุณในการเดินเรือทางทะเล ซึ่ง
ความจริงเรื่องนี้ ชาวมุสลิมไคค้นพบมาก่อนหน้านี้ แต่ไคเก็บไว้เป็นความลับเพื่อจะไค²
ใช้เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายตน การค้นพบประโยชน์ของมนตรุณทำให้การค้าขายระหว่าง
อินเดียและเมืองท่าทางทะเลแ猖 ตลอดจนบริเวณเมืองเตอร์เรเนียนซึ่งนับไคว่าเป็น
ประตูของตะวันตก เดินทางไปปานาสีกดวากซึ่งขึ้น ไคเดินทางให้ถูกศักดิ์ตามดูถูกกลางของ
มนตรุณ

อนึ่ง ความเจริญรุ่งเรืองของอาระบุหศึกษาสนาในอินเดียที่เป็นแรงสนับสนุน
ให้มีการเดินเรือมาอย่างศินแคนใหม่ อาจจะเป็น เพราะชาวอินเดียถูกคลายความเชิงวงศ์
เกี้ยวข้องความเชื่อที่ว่า ชาวอินเดียที่นับถือศาสนาพราหมณ์เป็นเชื้อชาติบริสุทธิ์ ซึ่งจะเดิน
ทางร่วมไปกับชาติพันธุ์อื่นไม่ได้ เพราะแทกต้องกันทางค่านศาสนาจะทำให้เสียความ
บริสุทธิ์ทางศาสนา และถือว่า เป็นเชื้อชาติที่ไม่ดีอกกว่าคน เมื่อชาวอินเดียไม่เกรงครั้ง
เรื่องการแบ่งชั้นวรรณะ เมื่อก่อนแต่ก่อนที่ให้มีการเดินทางไปปะปนกันระหว่างศาสนาที่แทก
ค่างกัน เชื้อชาติที่ค่างกันมายังศินแคนที่อยู่ไกลออกไปจากอินเดีย

1. G. Coedes, The Indianized States of South East Asia, p. 21

การแพร่พิทธิพลดของอารยธรรมอินเดีย (Indianization)

หากจะอธิบายความหมายของคำว่า Indianization ซึ่งบางทีจะใช้
คำว่า Hinduization ก็คือ อารยธรรมความเชื่อของอินเดียที่แพร่ขยายเข้ามาใน
บริเวณเอเชียอาคเนย์ ทั้งด้านการปกครอง, ศาสนา, ภาษา, วัฒนธรรม เป็นต้น
ประเพิ่มจากอย่าง คลอดจนแนวความคิดบางประการซึ่งมามีอิทธิพลในภูมิภาคแถบเอเชีย
อาคเนย์ จนทำให้เกิดอาณาจักรซึ่งรับอารยธรรมอินเดียจนได้ชื่อว่าเป็น Indianized
State หรือ Hinduized Kingdom เช่น อาณาจักรศรีนัน, อาณาจักรจัมปा, อาณา
จักรศรีวิชัยฯลฯ

พ่อค้าชาวอินเดียที่มีอิทธิพลในภูมิภาคแถบเอเชียอาคเนย์มากกว่า
พ่อค้าเชื้อชาติอื่น และได้ทรงครองอยู่ตามเมืองที่เป็นศูนย์กลางการค้าสำคัญ ๆ ในชั้นต้น
พ่อค้าชาวอินเดียคงติดต่อกับชาวพื้นเมืองด้วยการให้ของขวัญ ให้ยาสักษาโรค ให้เครื่อง
ลงป้องกันอันตราย ที่มานำหัวใจพ่อค้าเหล่านี้ให้ตั้งหลักแหล่งลง เผราะเหดุว่าในการเดิน
เรือโดยสารยังสามารถเดินทางกลับไปกลับมาได้โดยไม่ต้องเสียเวลาเดินทางกลับไปกังประเทศอินเดีย น้ำที่
ปราษฐ์บุรุษทางคนกล่าวว่า อาจจะมีพ่อค้าชาวอินเดียบางคนได้สมรสกับสตรีชาวพื้นเมืองและ
ได้ถ่ายทอดอารยธรรมอินเดียให้แก่บรรดาภิราษฎรของตน สันนิษฐานว่า บรรดาภิราษฎร
เหล่านี้เองที่กล้ายเป็นปากเป็นเสียงในการเผยแพร่ศาสนา Hinayana และอารยธรรมอินเดีย
ข้าง 1 ที่มานำหัวใจพระมหาณัฐและพระภิกษุในพระพุทธศาสนาสานาชาติอินเดียที่ได้เดินทางออกมาน
และเป็นผู้ที่นำอารยธรรมระดับสูงของอินเดียออกมายเผยแพร่ เช่นเดียวกับความคิดเรื่อง
เทวราชของอินเดีย หลักกฎหมายหลักการบริหารประเทศ การแพร่ขยายของอารยธรรม
อินเดียระดับสูงเป็นไปอย่างช้า ๆ โดยแพร่พิทธิพลดเข้าไปในราชสำนักและชนชั้นชาราชการ
ก่อน เผราะพระมหาณัฐอ้วรุพ์ท่านเองอยู่ในวรรณะสูง ที่มานั่งท่อง แต่ ขยายออกเป็นวงกว้าง

สำหรับพระพุทธศาสนาได้แพร่หลายเป็นที่เลื่อมใสของชนทุกชน พระพุทธศาสนา
ได้เป็นที่นับถือมากในบริเวณพม่า ไทย บริเวณอินเดีย ทั้งนี้ เพราะพระพุทธศาสนาไม่มี
การแบ่งชั้นวรรณะ คนในสังคมที่นับถือพระพุทธศาสนาจะมีฐานะในสังคมเท่าเทียมกัน แต่

1. R.C. Majumdar, Ancient Indian Colonization in Southeast Asia 1963, p.8

ลักษณะพิเศษของชาวເອເຊຍອາຄນີ້ທີ່ມີອັນດຽວມີການເປັນຂອງຄະຫຼາດ ຈຶ່ງມີໄກ້ອມຮັບອາຍຸຮົມອືນເຖິງໄວ້ທຸກປະກາດ ດັ່ງນັ້ນ ຜົນສາດີຕໍ່າງ ຖ້າ ໃນເອເຊຍອາຄນີ້ຈຶ່ງຮັບອາຍຸຮົມອືນເຖິງເສົາຫະສົ່ງທີ່ເຂົ້າກັບສັກພັນຄົມຂອງທີ່ນີ້ ຂະແໜເຖິງກັນຈະໄນ້ຄອມຮັບຄວາມຄີກີ່ຫັກກັບຄວາມເຊື່ອເຕີມຂອງທີ່ນີ້ ເຊັ່ນ ຮະນບວຣະ (Caste system) ຂອງອືນເຖິງ ໃນເອເຊຍອາຄນີ້ໄນ້ມີການຍອມຮັບ ແລະ ຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ລັກພະພິເສດຖະກິດຂອງອາຍຸຮົມຍັງຄົງມີຢູ່ ເຊັ່ນ ອຸນະນະຂອງສັກໃນສັກຄົມຈະສູງອ່າງນີ້ຍີ່ເຫັນເຖິງມີຫຍຸ້ງຫາຍ້າວັນເນື້ອງ ຍັງຄົງມີຫັນຕິດຮົມໃນການນັ້ນອື່ອຄາສານາ (Religious Tolerance) ໄນໄຟກັນເວື່ອງຄາສານາ ແຕ່ກີ່ຍັງມີການນັ້ນອື່ອສິວຄຸມຫຼາຍ (Animism)

ອາຈະຈະກ່າວໄກ້ວ່າ ກາຣັກ້ທີ່ນຸ້ານຂອງຫາວັນເຖິງໃນບັນຫຼຸບເວລາເອເຊຍອາຄນີ້ໄນ້ໃຊ່ກາຣັກ້ທີ່ນຸ້ານທີ່ກ່ອງສ້າງອາພາຈັກຮັ້ນໃໝ່ທັງໝົດ ທັງນີ້ໄນ້ອ່າຈະເປົ້າຍເຫັນກັບການເຂົ້າມາຂອງຫາວັນເຖິງໃນເອເຊຍກັບການແສງຫາດີແນນໃໝ່ຂອງຫາວູໂຣປີໃນອາເນີກາເພົ່າະໄນ້ໄຟເປັນກາຣັກ້ພົບດິນແນນໃໝ່ ແຕ່ເປັນກາຣັກ້ທີ່ກ່ອງການຄ້າຫາຍກັນໃນຮະຍະແຮກຂອງຫອຄ້າຫາວັນເຖິງກັບຜົນສາດີເຈົ້າຂອງອາພາຈັກ ຈຶ່ງມີຢູ່ແຕ່ເຕີມແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນອາຈະກ່າວໄກ້ວ່າຫາວັນເຖິງເຂົ້າມາໃນຮະຍະແຮກທີ່ເພຣະບັງຈັຍຄ້ານກາຣັກ້ເປັນສຳຄັງ ພວກທີ່ເຂົ້າມາໃນຮະຍະແຮກຈຶ່ງເປັນພວກວຽກແພັດ ແຕ່ກີ່ມີພວກພຣາມົມໝາວ່າຍ ແລະ ອາຈະຈະເປັນເພຣະຄວາມຄີກີ່ວ່າຜົນເນື້ອງປ່າເດືອນກ່າວໆທີ່ ຈຶ່ງທ່ານ໌ທີ່ໜ່າຍນໍາຄວາມເຈວິຫຼາໄຫ້ ນາເປັນຄຽນູໂຮ້ທີ່ ເປັນທີ່ປິຣົກຈາກຮາຊກາຣ ດັ່ງນັ້ນ ພວກຕະວັນທິຈຶ່ງເວີຍອາພາຈັກຕໍ່າງ ຖ້າ ໃນເອເຊຍອາຄນີ້ໃນຮະຍະແຮກ ຖ້າ Hinduaized Kingdom ກ່າວ້ອກ ເປັນອາພາຈັກທີ່ກົດກອງຢູ່ໄຕອີຫຼືພລອາຮາກຮົມອືນດູ ກາຣເຂົ້າມາຂອງພຣາມົມເປັນກາຣເຂົ້າມາແບນສັນຕິ ອາຈະຈະມີການແກ່ງຈານກັບສັກໃນຫາວັນເນື້ອງນໍາງ ແຕ່ກີ່ຍັງຄວ່າງຄວາມເປັນພຣາມົມຢູ່ ສໍາລັບອ່າຈະທ່ານ໌ທີ່ເປັນທີ່ປິຣົກຈາກຂອງທ່ານ໌ຫາວັນໆຫາວັນເນື້ອງທີ່ກົດກົດເປັນກົດກົດແບນອືນເຖິງ ລັກພະເຊັ່ນນີ້ສັງເກດໄກ້ຈາກຂ້ອຄວາມໃນສິລາຈາກີກິນເກະບອ້ວເນື່ອຍແລະຫວາ

ວັນທິຮົມທາງການເນື່ອງທີ່ລັກທີ່ພຣາມົມນຳເຂົ້າມາມີອະໄຣນໍາງ ລັກພະທີ່ເຄີ່ນຫັກ ກົດພຣາມົມເຊື່ອວ່າມນຸ່ຍໍທີ່ກົດມີຢູ່ນໍາທີ່ເຂັ້ມແຂງ ເປັນຢູ່ທີ່ມີຄວາມສັກກົດສິຫຼົງ ວິທີທີ່ພຣາມົມຫ່າໃນຢູ່ນໍາກົດສິຫຼົງກົດ ພຶ້ມບຣມຮາຍກິເຊກ ດັ່ງນັ້ນພຣາມົມຈຶ່ງອູ່ໃນຮູ້ນະເປັນຢູ່ເຂົ້າຫາດູ່ທ່າຍ

ทำให้เป็นปัจจุบันมีความสำคัญลิทธิ์

ก้าวในการปกครอง ระบบการปกครอง กฎหมายพราหมณ์ใช้พระมนตร์ธรรมคำสครร พธาราชพิธีสำคัญ ๆ ต่าง ๆ ในสังคมคลอคุณเรื่องที่เกี่ยวกับวิทยาการที่จำเป็นในสมัยนั้น มากจากพราหมณ์ตั้งสิ้น เช่น ทารากฎหมาย, การแพทย์, ไหรaculaศร์ และพราหมณ์นำ God ต่าง ๆ เข้ามาด้วย ผู้นำของເອເຊຍօາຄນີ່ จึงกล่าวเป็น “เทวราช”

(A Devine Kingship) ไป

การเผยแพร่องค์ธรรมอินเดียนี้ คงเป็นไปอยู่หลังพระยะเวลาหลายร้อยปี และคงจะมีชาวເອເຊຍօາຄນີ່ เดินทางเข้าไปค้าขายหรือศึกษาในประเทศคุณเดียว เมื่อ กลับมาซึ่งประเทศของตน ก็นำวัฒนธรรมอินเดียติดตัวเข้ามาด้วย และคงเป็นผู้เผยแพร่องค์ธรรมอินเดียให้แก่ผู้อื่นด้วย

สรุปการยอมรับอิทธิพลอารยธรรมอินเดีย

สถาบันกษัตริย์มีการรับขั้นบธรรมเนียมกษัตริย์ของอินถูมาใช้ เช่น พระบรมราชากิ๊ฟ ก็คือ กษัตริย์เป็นกษัตริย์พื้นเมืองซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นพระมุข มีฐานะสูงกว่า ประชารชนธรรมชาติ แต่ไม่แทรกต่างกันมากนัก เมื่อรับอิทธิพลจากสถาบันกษัตริย์แบบอินถู ก็เริ่ม มีพิธีเกี่ยวกับกษัตริย์มากขึ้น เราจะเห็นได้ว่าประเทศในแถบເອເຊຍօາຄນີ່รับอารยธรรม อินเดียมาใช้มากในแห่งนี้ และເອເຊຍօາຄນີ່ก็ได้ชื่อว่าเป็น Cross road ทางวัฒนธรรม เป็นแหล่งที่มาของการผสมของวัฒนธรรมโดยรับอิทธิพลจากอารยธรรมภายนอก และในขณะเดียว กันก็มีอารยธรรมที่เป็นของตนเอง โดยใช้ความสามารถในการรับอารยธรรมของผู้อื่นมา กัดแปลงให้เข้ากับของตนได้

ชาวอินเดียน่าสานอินถูและพระพุทธศาสนาเข้ามาในເອເຊຍօາຄນີ່ในแห่ง ทางแห่งการดำเนินชีวิต (a way of life) มา กว่า ศាសนาอินถูเชื่อว่า สูญภัยกลาง ของจักรวาลอยู่ที่หรน พระเจ้าที่เป็นที่นับถือมากของศាសนาอินถู คือ พระวิษณุ พระศิวะ และพระพุทธ ศាសนาพราหมณ์ชาพระเจ้า โดยสร้างเครื่องหมาย (รูป) แห่งการเคารพ บุชาเป็นรูปศิวลิงค์ หรือ เทวลิงค์ (Linga) เป็นการเคารพบุชาเพื่อให้เกิดความอุคสมบูรณ์ บางครั้งทำด้วยหิน, ทองคำ บางครั้งทำด้วยเศษไม้ฐานร่องรับ และอาจสลักลงบนหินด้วย

ศาสนาพุทธเป็นที่นับถือของประชาชนในแบบนี้มาก โดยเฉพาะนิกายมหาayan
แต่การนับถือพุทธนิกายทินกานก็มีอยู่ด้วย

นิกายมหาทาน คือ การที่นับถือพระพุทธเจ้าซึ่งมีหลาຍปาง มีการนับถือพระโพธิ-
สัค์ ที่นับถือมากมีอยู่ปางหนึ่ง คือ พระไพชิสัคค์ว่าโภเกศวร หรือ พระไพชิสัคค์ว่าโภเกศวร
ศาสนาที่แพร่หลายมาจากการอินเดียเป็นที่นับถือของประชาชนโดยทั่วไปในแบบนี้ โดยบางแห่ง^๑
ในขณะที่นับถือศาสนาพุทธก็มีผู้นับถือศาสนาพราหมณ์ไปพร้อม ๆ กันด้วย

- รับคำนานาจักมหาภารท (Epics) คือ คัมภีร์ปูราณะ ซึ่งเป็นคัมภีร์โบราณ
ของอินเดีย เกี่ยวกับพระศิริฯ เรื่องกว่า ศิริปูราณะ (เกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของพระศิริฯ)
ส่วนคัมภีร์ที่เกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิษุวนะ เรื่องกว่า คัมภีร์วิษุปูราณะ ส่วนรับคัมภีร์
ปูราณะนั้น เป็นนิยายปราบปรามเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาพราหมณ์ เกี่ยวกับการสร้างโลก
และพระเจ้าต่าง ๆ ซึ่งในวรรณคดีเก่า ๆ ของไทย และท่องเที่ยน ๆ ได้กล่าวถึง

- รับหลักกฎหมายตามคัมภีร์พระธรรมศาสตร์ (Dharmastra) ซึ่ง
เป็นกฎหมายของชนถูก และมาน วัชธรรมศาสตร์ (Manava - Dhramasastras) หรือ
กฎหมายพราหมณ์ (Laws of Manu)

ในบรรดาอาณาจักรต่าง ๆ ที่ได้รับอิทธิพลอินเดียมักจะสร้างศาสนา
ส่วนรับประคิษฐานเทวภูปของพระเจ้าตามแบบอินเดียขึ้นบนภูเขาธรรมชาติ หรือ ภูเขา
จัลสิง พระเจ้าเหล่านี้จะเก็บห้องกับองค์กษัตติ์อยู่ต่างไกลอีก ลักษณะเช่นนี้แสดงให้เห็น
ถึงการบูรณะห่วงความเชื่อถือความแบบอินเดียรวมกับความเชื่อพื้นเมืองซึ่งมักจะนิยมสร้าง
ศาสนาขึ้นมากที่สุด ส่วนการนับถือพระเจ้ามีทั้งลัทธิศรีนิกาย (Sevaism) ที่นับถือ
พระอิศวร และไวษณวนิกาย (vaishanaism) ซึ่งนับถือพระนารายณ์ บางครั้งมีการรวม
ลัทธิทั้ง 2 เข้าด้วยกัน โดยมีชาติวัชภูปพระนวิหาร ซึ่งเป็นรูปบู珉รมพระเจ้าทั้ง 2 คือ^๒
พระนารายณ์ (พระ) ครรจันทร์ และพระอิศวร (พระ) ครรจันทร์ นอกจากนี้ยังมีการนับถือ
มเหศีของพระเจ้า เช่น พระอุมา มเหศีของพระอิศวร ซึ่งมีหลาຍภาค นับถือพระลักษณ์
(หรือ ศรี Sri) นับถือพระสูรัสวดี มเหศีของพระพราหมณ์ นอกจากนี้ยังมีการนับถือพระ^๓
พิฆเนศ ที่มีศรีระเป็นช้าง มีการสร้างใบสอด มีพราหมณ์ทำพิธีเท็นไกซักในช่วงและเขมร

บดุหารที่ว่าชาวคินเดียที่เดินทางมาสั่งเอื้ออาคเนย์มารากห์ไกบัง คำตอน
ไกอาศ์แหลกฐานจากจุดหมายเหตุของนักภูมิศาสตร์และนักเดินทางชาวอุรปและชาวจีน
ตลอดจนเอกสารของชาวลินเดียเกี่ยวกับการเดินทางพอสรุปได้ว่า มีเมืองท่านผู้คน
ออกเจียงไห้ช่องอินเดียເຄຍเป็นเมืองท่าที่เรือใหญ่ ๆ จะเดินทางมาอย่างคิดแค้นที่เรียกว่า
สุวรรณภูมิ เช่น เมืองการวิริปภูมิันม (Kaveripatinum) เมืองปอนดิเชอรี่ (Pondicherry)
และเมือง索ปัตมะ (Sopatma) นอกจากนี้ก็มีเมืองท่านผู้คนตะวันออกเจียงหนือช่อง
ประเทศอินเดีย และเมือง บันปากแม่น้ำคงคา เป็นทัน

- หากใช้วิธีสันนิഹฐานจากชื่อสถานที่ต่าง ๆ พอจะมีบางชื่อเท่านั้นที่ใช้ประโยชน์ได้ เช่น ไอริสส์ ซึ่งใช้เป็นชื่อเมืองพะโค, ศรีเกษตร เป็นชื่อเก่าของเนื่องແປรໃນ ประเทศไทย ชื่อเหล่านี้แสดงว่า กินแคนในประเทศไทยมีถึงคองค์กິດຄ່ອກັນແກວ້ນ ไอริสส์ ใน ประเทศไทยอีกด้วย เป็นตน

- ปฐมกษัตริย์และผู้ที่นับถือการยัทธอมอินเดียเช้ามาเผยแพร่ในอาณาจักรญี่ปุ่น หั้งส่องห่านต่างก็เป็นพระมหาธรรมในสกุลเกาณินยะ พระมหาธรรมสกุลนี้มามาจากประเทศอินเดียภาคเหนือ แต่ก็มีบางส่วนลงนามว่านาจอยู่ในแคว้นไนชอร์ทางภาคใต้ของอินเดียในคริสตศตวรรษที่ 2

- ทางศิลป์ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นหลังการเผยแพร่อารยธรรมอินเดียออกไปจาก
พระพุทธรูปแบบอมราวดี ซึ่งมารากษากาทิ้งลงประทศอินเดียแล้ว ก็ยังมีอิทธิพลของศิลป์
แบบถุปะปາละ และ เสนะ ตลอดจนจากแคว้นโกรีสส์ ปรากฏอยู่

ห้องรับแขกและห้องอาหารเช่นเดียวกัน

อิทธิพลด้านศิลปกรรม ศิลปะแบบอินเดียให้ทึ่กหอดามสู่อาเซียนหลายต่อ
หลายอย่าง จิตรกรรมทุกเรื่มแรกของไทย และสถาปัตยกรรมล้ำจากของอินเดีย
อย่างเห็นได้ชัด แค่ตัวม้าก็นิยมใช้ศิลปะพื้นเมืองของตนผสมเข้าไปด้วย จนกลายเป็นลักษณะ
ของตัวเอง แท้ที่ยังมี特色เดิมจากอินเดียอยู่บ้าง

สถาปัตยกรรมแบบเดียวกับการสร้างวัด และวิหารให้เลียนแบบมาจากอินเดีย
โคงลิน เชิง บันทัง แต่การสร้างเจดีย์และวิหาร การหักเหลี่ยมหักมุมกู เมื่อนำมาซ่อน
จากอินเดียหักลิน ตัวอย่างเช่น วัดในสมัยก่อนคริสต์ในเขมร วัดในจัมปា และชเวตตอน
กลาง เป็นต้น

ที่เห็นได้ชัด คือ สถาปัตยกรรมในสมัยคริสต์ มีการสร้างปราสาทหลายชั้น
มีบันไดมากมาย และมีหอสูงอยู่ตรงกลาง หอสูงเหล่านี้จะประกอบด้วยห้องแยก ๆ มีกำแพง
เพียงคันเดียวอีกด้านหนึ่ง-เป็นเส้าใหญ่เรียงกัน บางที่จะมีเฉลียงขึ้นออกไป ใช้หลังคา
แบบค่าว หอสูงนี้จะมีเจดีย์ล้อมรอบทุกคัน บางที่จะมีฐานล้อมรอบอีกชั้นหนึ่งด้วย

นอกจากนี้ยังมีศาสนสถาน Borobudur ในช่วงนั้นเป็นลิ่งมหัศจรรย์อีกด้วย
หนึ่งของโลก ก็เลียนแบบมาจากอินเดียเช่นเดียวกัน สร้างเป็นแบบทรงระฆัง (bell-shape)
มีพระพุทธรูป อัญญาภัยใน 432 องค์ เป็นพระพุทธรูปปางスマธิหักลิน

หลักฐานที่ใช้ทั่ว ๆ ไปในการศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์อาเซียนที่ได้จากการศึกษาเช่นเดียวกัน และ
กรีกโรมัน

หลักฐานจากจีน

เมื่อ 221 B.C. ในจีนจักรวรรดิ จีน (Ch'in) ได้ก่อตั้งขึ้น มีอาณาเขต
กว้างขวางขยายไปถึงเมือง เชนสี (Shensi) และกานสุ (Kansu) ตลอดจนฝั่งทะเล
ทางตะวันออกเฉียงใต้ของจีน คินแคนท์กล่าวว่าเป็นคินแคนของพวก Yueh ซึ่งเป็นเชื้อ
ชาติที่มีชนบทธรรมเนียมประเพณีต่างไปจากชาวเมืองของแคว้นจีนทางตอนเหนือ เมื่อก่อนมา

เปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรม Dong-son ที่พบในเอเชียภาคเนื้อกับโบราณวัตถุที่กันพบในตอนกลางของจีน อาจจะสันนิษฐานได้ว่า วัฒนธรรม Dong-son ได้รับอิทธิพลด้วยหอคอยม้าจากพวค Yueh อาณาเขตของจักรวรรดิจีนได้แผ่ขยายไปจนถึงบริเวณ Tonkin (เวียดนามปัจจุบัน) แล้วเมื่อจักรพรรดิคุณแทกลันพระชนม์ลงเมื่อ 210 ปีก่อนคริสตกาล จักรวรรดิก็เสื่อมลง

เมื่อ 206 ปีก่อนคริสตกาล (พุทธศตวรรษที่ 9) ไคเกิคจักรวรรดิใหม่ขึ้น คือ จักรวรรดิยันตะวันตก (Western Han Empire) มีเมืองหลวงชื่อ ชางอัน (Ch'angan) หรือ Sian ซึ่งตั้งอยู่บริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำ Wei จักรวรรดิยันตะวันตกเจริญรุ่งเรืองและมีอิทธิพลมากที่สุดในสมัยจักรพรรดิ wu-Tai (Wu-Tai) คือ ประมาณ 140-187 ปี ก่อนคริสตกาล ไคเม็การค้าและด้วยหอคอยวัฒนธรรมกับบริเวณเอเชียกลาง (Central Asia) และเอเชียภาคเนื้อ (South East Asia) จักรวรรดิยันตะวันตกได้ขยายอาณาเขตไปทางฝั่งทะเลเดือนตีข่องจีน และไคเม็การเข้าไปตั้งถิ่นฐานใหม่ในบริเวณที่ชายฝั่งออกไปนี้ ไคเม็พาอ่องถ่างยังบริเวณคงอนสามเหลี่ยมเมืองกว่างโจว (Canton Delta) และบริเวณ Hainan ดังนั้น คินแทนเหล่านี้ จึงคงอยู่ไคอิทธิพลของจักรวรรดิยันตะวันตกในสมัยนี้

เหตุที่จักรวรรดิยันตะวันตกมีการขยายดินแดนกว้างขวางออกไป อาจจะเป็น เพราะนิยามทางการค้าที่มีอุดประสังค์จะเปิดเส้นทางการค้าสายใหม่ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน เพื่อใช้เป็นเส้นทางไปสู่ประเทศไทยเดิมแทนเส้นทางเดิมที่ต้องผ่านเอเชียกลาง ซึ่งเป็นระยะทางที่ไกล การเดินทางลำบาก บางทีมีใจรักกับล้านสะกน ทั้งนี้เพื่อหาทางใหม่ของค้าวานของจีนนำสินค้าไปจำหน่าย ไคจะเดินทางผ่านแม่น้ำคงคา และแม่น้ำทางตอนเหนือ ผ่านแม่น้ำพรหมบุตร (Brahmaputra) และแม่น้ำคงคา (Ganges) ไปจนถึงเมือง Bactria (ศีบบริเวณเทือกเขา Hindukush) กับแม่น้ำ Oxus เมื่อ 126 ปีก่อนคริสตกาล ส่วนเส้นทางการค้าอีกทางหนึ่ง เป็นเส้นทางการค้าทางทะเลที่ผ่านบริเวณชายฝั่งที่เดือนตีข่องจีนไปยังบริเวณหมู่เกาะต่าง ๆ ในเอเชียภาคเนื้อ

หลักฐานจากจีนที่กล่าวถึงความลับพันธุ์ระหว่างจีนกับหมู่เกาในบริเวณเอเชีย
ภาคเหนือ คือ พงศาวดารราชวงศ์ชั้น (Ts'ien-han-shu หรือ Annals of Han
Dynasty) ซึ่งอยู่ในระยะ 206 ปีก่อนคริสตกาล กล่าวว่า เหตุของที่ทำให้ชาวจีนเดิน
ทางไปยังดินแดนส่วนนี้ เพราะความต้องการไข้หมู และอัญมณีนั้น ๆ ในสมัยจักรพรรดิ
Wang Wang (A.D. 1-6) ได้ส่งของกำนัลไปยังเมืองในแถบนี้เพื่อแลกเปลี่ยนกับนกแรค
(Rhinoceros) ซึ่งจีนต้องการ เมื่อจีนกล่าวถึงนี้ไม่อาจตัดสินใจว่าเป็นเมืองเดียวกับ
เมือง Aceh หรือไม่ (เมือง Aceh อยู่บริเวณตะวันตกเฉียงเหนือของสุมาตราตอน
ใต้สุด) และหลักฐานที่กล่าวว่ามานี้ยังไม่ได้กล่าวถึงอิทธิพลของอินเดียในบริเวณเอเชียภาคเหนือ

พงศาวดารของจีนนั้นทิ้งไว้กว่า กองเรือของจีนได้เดินทางไปทางทะเล
ตอนใต้ประมาณ 116 – 100 B.C. และนับแต่นั้นมา ประเทศทางตอนใต้ ได้ส่งคณะทูต
พร้อมด้วยเครื่องบรรณาการไปยังราชสำนักของจักรพรรดิจีน คณะทูตที่พงศาวดารของจีน
กล่าวถึง มีคณะทูตโรมัน และอินเดียกว่ามาถึงราชสำนักจีนเมื่อ 73 – 49 B.C. ตามลำดับ

ความลับพันธุ์ระหว่างจีนและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในระยะสั้นจักรพรรดิจีน
จะวันตก ส่วนใหญ่เป็นไปในรูปการค้ามากกว่า เป็นการด้วยทองคำเงิน คณะทูต
มีความคิดว่า ประเทศในภูมิภาคแถบนี้ต้องการความปกป้องคุ้มครองจากจีน สถาปัตย์ เช่นนี้
เห็นได้จากการส่งคณะทูตไปยังราชสำนักจีน

หลักฐานจากจีน ที่มารายงาน ค.ศ. 132 ซึ่งอยู่ในระยะจักรพรรดิชั้นตะวันตก
กล่าวถึงภัยชีวิตริมแม่น้ำเปียง (Tiao-pien) แห่งเมืองเยเตา (Ye-tiao) (คง
หมายถึงเกาะชวา หรือที่ภาษาล้านเสกฤทธิ์ เรียกว่า ยาواหิป Yavadvipa) ได้ส่งเครื่อง
บรรณาการไปยังราชสำนักจักรพรรดิจีน และจีน อิทธิพลของอินเดียได้เริ่มมีขึ้นแล้ว โดย
จากพระนามกษัตริย์ที่มีชื่อเป็นภาษาล้านเสกฤทธิ์

สำหรับหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเอเชียภาคเหนือได้มีการค้าที่ต่อไปกับจีนโดยตรง
คือ ไก่มีการขุดพบด้วยชามสัมภาระชั้นในบริเวณอร์เนียตะวันออก ชาวคลนใต้ และ
ในสุมาตราตอนใต้ โดยขุดพบหลุมสัง尸ที่มีภาษาชนะประทัดด้วยชามหัวรูปอยู่ภายใน และฯราก

ໄວ່ ປະທິບູນເມືອ 45 B.C. ຈາກຫລັກຽານທາງໃນຮາຍກທີ່ຫຼັກພົນເຫັນນີ້ ຈຶ່ງສັນນິຈ-
ຽານໄດ້ວ່າ ກາຣົກແລກກາຣເຂົ້າມາຕັ້ງດີນຽານຂອງຫ້າວສິນໃນເອເຊື່ອອາຄເນີ່ນໃນຮະບະແຮກໄກ
ເວີ່ມເໜີ່ນໃນຮະບະທົກວຽກທີ່ 1 B.C. ທີ່ອາຈະຈະເວີ່ມຕົ້ນຕັ້ງແຕ່ຢູ່ກວັບນົດຮົມຄອງຊອນ (Dongson)
ທີ່ອ ປະມາຍ 300 B.C.

ຫລັກຽານຈາກຈິນນັ້ນເປັນຫລັກຽານສຳຄັງທີ່ໃຫ້ໃນກາຣສຶກສາປະວິທີສາສົກຮ່ອງ
ເອເຊື່ອອາຄເນີ່ນ ແຕ່ມີມັງຫາເກີ່ມກັນກາຣເວີ່ມຫຼືອ ທີ່ອ ຈິນເວີ່ມຫຼືອເຫື່ອນໄປເປັນແນບຈິນ
ຕັ້ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕົ້ງພຍາຍານທີ່ຄວາມວ່າ ປະເທັສທີ່ເວີ່ມຫຼືອເຫື່ອນນັ້ນໝາຍດີ່ງປະເທັສອະໄຮ ເຫັນ
ອາພາຈັກຮວາຮາວທີ່ ຈິນເວີ່ມຫຼືອ T'o Lo Po Ti ແຕ່ຈິນຂອບບັນທຶກໄວ້ ເທຣະປະເທັສ
ທີ່ມາຄ້າຫາຍກັບຈິນທົ່ວເລົາເຕົ້ອງນຽມຮາກາຣມານຂອນແກ່ຮາຍສຳນັກຂອງຈັກຮຽດຈິນ ຈຶ່ງ
ປະເທັສເຫັນນັ້ນ ຈິນດີວ່າເປັນປະເທັສໃນອາຮັກຫາ ແລະ ຈິນກີ່ໃກ່ຈຸດເວີ່ມຮາງເກີ່ມກັນປະເທັສ
ເຫັນນັ້ນໄວ້ ເຫັນ ອາພາຈັກຢູ່ນັ້ນ ຈິນຈົບນົກຄືຈຸ່ງຢູ່ນັ້ນໄວ້ ແກ່ພອນຍຸດສົ່ງນຽມຮາກາຣ ຈິນກີ່ຫຍຸດ
ບັນທຶກ ແຕ່ພອສ່ົ່ງນາໄທກົບນົກຄືດໍ

ຈະເຫັນໄກ້ວ່າປະເທັສຈິນແພ່ອຮາຍອະຮົມຂອງຄນໄປພຽມກັນກາຣຂໍາຍອຳນາຈ
ໜ້າຫລວງຈິນເຂົ້ານາປົກຄອງຜົກວັນຕັ້ງເກີ່ມແລກປະເທັສເວີ່ມຕົ້ນນາມກາຕເນີ່ນ ແລະ ດິນແຕນເຫຼົ່າ
ນີ້ຕົ້ນໃຫ້ລັກຂະສົດນັ້ນຕໍ່າງ ຖ ກລອດຈົນຫນບອຮົມເບື່ອນປະເທັສີ, ສາສນາ, ການາ, ຕ້າວ
ອົກຊຣແບນເກີ່ມກັບຈິນທຶນ ຈິນຕົ້ນກາຣໃຫ້ດິນແຕນທີ່ປະເທັສຈິນແພ່ໝາຍອຳນາຈເຫັນໄປ ຮັນ
ຮອງອຳນາຈຄວາມຍື່ງໃຫ້ໆຂອງຄນ ໂຄຍທົ່ວສົ່ງນຽມຮາກາຣໄປໃຫ້ ດັ່ງນັ້ນອາຍອະຮົມຈິນຈຳກັດ
ເຫຼືອຢູ່ໃນດິນແຕນທີ່ຈິນແພ່ແສນຍານຸກາຫເຫັນໄປດີ່ງ

ຫລັກຽານຈາກກົງແກ້ໄຂແລກໄມ້ນັ້ນ

ກ່ລ່າວກັນວ່າ ໃນເອເຊື່ອນີ້ກາຣເດີນເວີ່ມຫາຍກັນມາແກ່ທຶກກຳນຽມແລ້ວ ຄວາມ
ເຊີ້ມໃນກາຣເດີນເວີ່ມນາຈາກເອເຊື່ອກາກທະວັນທຸກກ່ອນ

ກາຣທີ່ຈະເກີດມີພອກຫ້າວກົງ ຫ້າວໄຣນັ້ນ ເດີນຫາງເວີ່ມຫາຍກັນນິເວລ
ເອເຊື່ອກ່າງຈົງຈົງ ສາເຫຼຸດເນື່ອງມາຈາກ ກໍາທົບຍົກກົງ ທີ່ອ Alexander the Great
ແໜ່ງນາມໃໂດເນື້ອ ໄກ້ຍກອງທ້າມາທີ່ອີນເທື່ອ ແລະ ເຫັນປະໄຍ້ນົ່າຈາກກາຣຄ້າທີ່ອີນເຕີຍກະຫົວ
ອູ້ໆ ເທຣະເປັນຄົມປະໄຍ້ນົ່າທັງຫັງຄຳນເກົ່າຮູ້ກິຈແລກກາຣເມືອງ ຖອນກັນ ພຣະເຈົ້າ Alexander

ให้ในกองทัพกลับประเทศโดยทางเรือและทางบก การให้ทัพส่วนหนึ่งเดินทางกลับโดยทางเรือเพื่อจะให้ชาวกรีกทราบว่า การเดินเรือระหว่างอินเดียและทะเลแคร์ดิแกนนี้ ไม่มีอันตรายอันใดเลย ชาวกรีกจะได้เดินทางไปค้าขายมากขึ้น แต่พระเจ้า Alexander สิ้นพระชนม์ลงเสียก่อน แต่หลังจากนั้น ก็มีชาวกรีกเดินทางค้าขายติดต่อกับอินเดียโดยทางเรือเสมอ ๆ และมีชาวกรีกได้เข้ามาเป็นใหญ่อยู่ในบางเมืองตอนอัฟغانistan และคันธาระในอินเดีย เพราžeอิทธิพลจากการบุกของ Alexander ส่วนชาวโรมันนั้น เคยติดต่อค้าขายกับจีนนานั่งแล้ว แต่เป็นทางบก ซึ่งมีความยากลำบาก ภัยหลังเมื่อชาวโรมันมีอำนาจขึ้นในบ้านเมืองทางเอเชียตะวันออก โรมันจึงสามารถกรีกมาค้า แต่เรือลินค้าของโรมันและกรีกยังมาได้ไม่เกินบริเวณปากน้ำสินธุ เพราžeเป็นเรือขนาดเล็ก ซึ่งต้องแล่นเดินผ่าน

การเดินเรือค้าขายของชาวตะวันตกมาเจริญระหว่าง พ.ศ. 500-600
เนื่อง Hippalus นักนาร่องชาวกรีกสังเกตเห็นว่า ระหว่างทะเลแคร์กีบันดินเดียในปี
หนึ่ง ๆ มีฤดูลมพัดตรงไปปานีก้าหานคแน่นอน ถังน้ำในการเดินเรืออาจแล่นเรือออกนอก
ทะเลสักพักทางตรงไปและกลับได้ตามฤดูมรสุม อันที่จริงประไชยชน์ของลมมรสุมนั้น ชาว
มุสลิมได้ค้นพบมาก่อนหน้านี้ แต่ไม่ได้เปิดเผยแก่ผู้อื่น เพราะจะเสียผลประโยชน์ให้ชน์ และนับ^๑
แต่นั้นมา จึงเกิดการเดินเรือทางทะเลโดยใช้เรือขนาดใหญ่เดินในทะเลลึกได้ และ
เกิดเส้นทางการเดินเรือในมหาสมุทรระหว่างฝั่งทะเลแคร์กีบันดินเดียซึ่ง ทำให้พ่อค้า
สามารถไปมาค้าขายในตินแคนไกล ฯ ใต้ เทราสสีทวากและราชอาณาจักร ชาวกรีกและโรมัน
ก่อขึ้น ฯ ขยายการค้าอุตสาหกรรมทางทะเลวันออก และทำให้เรารู้งานเรื่องราวของภูมิภาค
แถบนี้มากขึ้นโดยอาศัยหลักฐานจากกรีกและโรมัน

หลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรของกรีก

"Periplus of the Ery-thean Sea." (Indian Ocean)

เป็นหนังสือบันทึกของพ่อค้ากรีก เข้าใจว่าเขียนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 1 เช่นที่เมือง Alexandria กล่าวถึง การค้าระหว่างเมืองท่าในอินเดียและประเทศไทยทางตะวันออก ที่อยู่ไกลออกไป เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการค้าของกรีกและอียิปต์ (Graeco-Egyptian trade)

และการเดินเรือในมหาสมุทรอินเดีย ให้กล่าวดังเมืองท่าของอินเดียทางตะวันตกซึ่งเป็นเมืองท่าที่ใหญ่ 3 เมืองคือภัณฑ์ ชื่อ Broach, Cranganore และ Porakad ซึ่งเรือสินค้าของพ่อค้ากรีกเดินทางไปมาติดก่อภัย ญี่ปุ่นยังกล่าวอีกว่า เรือของชาวพื้นเมืองจะเดินทางจากเมืองท่าเหล่านี้ไปทางตะวันออกกลับมา Manaar ออกไปทั้งเมือง Kaveripatnam เมือง Pondicherry และเมือง Sopatma หรือเรียกว่า Markanum นอกจากนี้ยังให้กล่าวดังข้อ Island of Chrysé ซึ่งเป็นแหล่งผลิตกระดองเต่า (tortoise shell) คำว่า Chrysé มีความหมายว่าดินแดนของ ซึ่งหมายถึงส่วนที่เป็นพม่า และหากหูกันน์ เกาะของ ก็จะหมายถึงสุมาตรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง tortoise shell เป็นผลผลิตของหมู่เกาะใหญ่ในบริเวณ (Archipelago)

"Geographia" ผู้แต่ง คือ Claudius Ptolemy เชื่อกันว่าเป็นภาษากรีก เขียนราว ค.ศ. 165 หรืออาจจะก่อนหน้านี้ โดยเรียนเรื่องเรือรากจากพวากลางเรือ ให้อธิบายดินแดนในเอเชียอาคเนย์ เป็นดินแดนเงิน ดินแดนทอง (Silverland, Goldland) กล่าวดังเมืองท่าหลายเมืองตอนชายฝั่งของผืนแผ่นดินและเกาะต่าง ๆ ของเอเชียอาคเนย์ บริเวณคานสุมุรมานาเลย์ ซึ่งเรียกว่า คาบสมุทรทอง (Chrysé Chersonese หรือ Golden Peninsula) แต่ Ptolemy ได้เรียกชื่อเมืองท่า ที่อยู่เฉยอินเดียออกไป โดยเรียกเพียงจากภาษาสันสกฤต จึงไม่อาจสรุปได้ว่า ชื่อเมืองที่กล่าวดังเป็นเมืองไหนแน่ เช่น ชื่อ Iabadiou ถกเฉย กันว่า เป็นเมืองใหญ่ในประเทศอะไร นักประวัติศาสตร์ Dutch ว่า คงมาจากคำว่า Yavadipa ซึ่งหมายถึงสุมาตรา นักประวัติศาสตร์จากนั้นว่า Iabadiou หมายถึงเกาะบอร์เนียว แต่ก็ยังไม่อาจสรุปลงได้ เพราะบางคนก็ว่า หมายถึงเกาะซัว